

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-3510/16-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlengi Fellner, predsjednice vijeća, Mirjane Čačić i Arme Vagner Popović, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerkę Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja , , protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb. Roberta Frangeša Mihanovića 9, koju zastupa generalna opunomoćenica , u postupku prisilnog izvršenja, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 3 UsI-4/15-15 od 18. ožujka 2016., na sjednici vijeća održanoj 17. svibnja 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje presuda Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 3 UsI-4/15-15 od 18. ožujka 2016.

Obrazloženje

Osporenom presudom prvostupanjskog suda odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje odluke Hrvatske regulatorna agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/1-344-07/13-01/63, urbroj: 376-04/14-18 od 1. prosinca 2014.

Tužitelj je protiv citirane presude podnio žalbu iz svih zakonom propisanih razloga u bitnom navodeći da se prvostupanjski sud u obrazloženju osporene presude poziva na odredbu članka 112. Zakona o elektroničkim komunikacijama (dalje: ZEK), smatrajući da je sud izveo pogrešan zaključak da je agencija postupila na zakonit način jer po mišljenju tužitelja inspektor nije izdao prekršajni nalog niti predložio pokretanje prekršajnog postupka što je jedino mogao u ovom slučaju, a što je propustio učiniti. Nadalje, smatra da inspektor u konkretnom slučaju nije mogao primijeniti niti odredbu članka 142. Zakona o općem upravnom postupku (dalje: ZUP), te da je osporenim rješenjem tuženika o prisilnom izvršenju pogrešno određena tužitelju kao odgovornoj osobi najveća dopuštena novčana kazna s obzirom da je maksimalan iznos 50.000,00 kn koji se može odrediti po jednom prekršaju, te se nadalje pod točkom 5. izreke osporenog rješenja određuje u slučaju neizvršenja nova novčana kazna također u maksimalnom iznosu od 50.000,00 kn, što nije predviđeno niti dopušteno zakonom. Smatra da je pogrešno utvrđena odgovorna osoba u ovom predmetu obzirom da je unutarnjim ustrojstvom Grada Dubrovnika određeno da pročelnici nadležnih upravnih odjela odgovaraju za zakonitost svog rada te je i ugovorom o izvođenju radova rekonstrukcije križanja „Ilijina glavica“ u Dubrovniku zaključen između Grada Dubrovnika i Poduzeća za ceste Split d.d., određeno da je za Grad Dubrovnik ovlaštenu predstavnik upravo imenovan pročelnikom nadležnog Upravnog odjela Grada Dubrovnika za promet,

stanogradnju i razvojne projekte te je isto tako i Pravilnikom o unutarnjem redu gradske uprave određeno da pročelnik tog istog upravnog odjela odgovara za zakonitost rada navedenog upravnog odjela. Ističe da nikada agencija niti inspektor nisu zatražili očitovanje tužitelja u ovom predmetu niti su tužitelja obavijestili u kom slučaju bi tužitelj mogao pravovremeno reagirati i očitovati se na navode što je razvidno iz dostavne naredbe osporenog rješenja koje je dostavljeno nadležnom Upravnom odjelu za promet, stanogradnju i razvojne projekte na adresu Ćira Ćarića 3, gdje se taj upravni odjel i nalazi. Dakle, prije određivanja novčane sankcije inspektor je trebao dati mogućnost tužitelju očitovati se što je propustio a što nadalje predstavlja bitnu povredu odredbi upravnog postupka, na što se prvostupanjski sud u osporenoj presudi uopće nije osvrnuo te je nedopustivo da sud svoju odluku temelji na izjavi pročelnice Upravnog odjela koja kako sud citira pretpostavlja da gradonačelnik nije prenio ovlast na određenu osobu. Predlaže žalbu uvažiti.

Tuženik u svom očitovanju na žalbu tužitelja ističe da upravo odredba članka 112. stavak 1. točka 22. ZEK-a daje ovlast tuženiku- inspektoru da osim izdavanja prekršajnog naloga i predlaganja pokretanja prekršajnog postupka može narediti i poduzimanje drugih mjera i poduzimati druge radnje u skladu sa svrhom inspekcijskog nadzora. U konkretnom slučaju svrha inspekcijskog nadzora je upravo bila postupanje po rješenju tuženika kojim je Gradu Dubrovniku naloženo premještanje i zaštita odnosno izgradnja nove elektroničke komunikacijske infrastrukture, a po kojem rješenju nije postupljeno. Slijedom navedenog, a kako bi se izbjegla daljnja šteta detaljno opisana u rješenju od 12. ožujka 2014. i postiglo hitno izvršenje rješenja doneseno je rješenje o prisilnom izvršenju kao zakonita i opravdana mjera. Navodi tužitelja vezani za visinu novčane kazne su paušalni i neosnovani obzirom na odredbu članka 142. ZUP-a, prema kojoj se novčana kazna kojom se pravna osoba prisiljava na izvršenje izriče odgovornoj osobi te pravne osobe u iznosu od 10 prosječnih godišnjih bruto plaća ostvarenih u Republici Hrvatskoj u prethodnoj godini. U slučaju daljnjeg neispunjenja obveze, izriče se druga, veća kazna unutar utvrđenog raspona. U konkretnom slučaju je prosječna godišnja plaća utvrđena uvidom u podatke Državnog zavoda za statistiku i Hrvatskog ureda za mirovinsko osiguranje, koja preslika tablice je priložena u spis te je slijedom navedenog ispravno izrečena kazna sukladno točkama 2. i 5. osporenog rješenja o izvršenju. U odnosu na navode tužitelja o izostanku odgovornosti, tuženik ističe kako iz članka 41. Statuta Grada Dubrovnika proizlazi odgovornost gradonačelnika, jer je točkom 14. propisano da isti nadzire rad upravnih odjela i službi u samoupravnom djelokrugu i poslovima državne uprave pa je temeljem članka 42. gradonačelnik odgovoran za ustavnost i zakonitost akata upravnih tijela grada, dok je člankom 57. propisano da upravna tijela za obavljanje poslova iz svog djelokruga odgovaraju gradonačelniku. Neosnovano tužitelj navodi da tuženik nije tražio očitovanje o predmetu, obzirom da upravo suprotno proizlazi iz cjelokupne dokumentacije, osobito iz preslike zapisnika o inspekcijskom pregledu od 25. studenog 2014., koji je prethodio donošenju rješenja od 12. ožujka 2014., u kojem je pročelnica navela kako je odgovorna osoba za izvršenje upravo gradonačelnik te kako pretpostavlja da isti nije prenio ovlast na određenu osobu. Nakon navedenog, tuženik od Grada Dubrovnika nije zaprimio drugačije informacije te uzimajući u obzir činjenicu da je upravo gradonačelnik kao odgovorna osoba dužan organizirati funkcioniranje grada te ustrojiti službe na način da u svakom trenutku bude obaviješten o poslovima, propustu navedenom ne utječe na zakonitost postupanja tuženika. Pritom, tuženik ističe kako je u postupku koji je prethodio donošenju prisilnog rješenja o izvršenju tužitelju u nekoliko navrata ostavljen rok za dobrovoljno ispunjenje naloženih obveza, na koji se isti nije odazvao. Tuženik predlaže odbiti žalbu kao neosnovanu.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući osporenu presudu u granicama razloga navedenih u žalbi, ovaj Sud nalazi da je prvostupanjski upravni sud pravilno postupio kada je odbio tužbeni zahtjev tužitelja, pri čemu je za svoju odluku naveo valjane, argumentirano obrazložene razloge utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Naime, iz obrazloženja osporene presude kao i obrazloženja osporenog rješenja tuženika, razvidno je da su isti doneseni pozivom na odredbu članka 112. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14., dalje: ZEK-a), te odredbe članka 142. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09., dalje: ZUP).

Odredbom članka 112. stavak 1. točka 22. ZEK-a, propisano je da inspektor može narediti poduzimanje i drugih mjera u skladu sa svrhom inspekcijskog nadzora. Prema odredbi članka 18. stavak 3. ZEK-a, odluke i drugi upravni akti Agencije postaju izvršni dostavom stranci. Kada je u odluci ili drugom upravnom aktu agenciji određeno da se radnja, koja je predmet izvršenja, može izvršiti u ostavljenom roku, odluka i drugi upravni akt agencije postaju izvršni istekom tog roka.

Odredbom članka 139. stavak 1. ZUP-a, propisano je da ako izvršenik ne postupi po izvršenom rješenju, donosi se rješenje o izvršenju u pisanom obliku. Odredbom članka 142. istog Zakona, propisano je prisilno izvršenje nenovčanih obveza novčanom kaznom te je stavkom 1. istog članka Zakona, propisano da će javnopravno tijelo koje provodi izvršenje prisiliti izvršenika na ispunjenje obveze iz rješenja novčanom kaznom, ako je izvršenik ne ispuni sam, ako izvršenje putem trećih osoba nije moguće ili je neprikladno za postizanje svrhe izvršenja. Novčana kazna kojom se fizička osoba prisiljava na izvršenje izriče se rješenjem u iznosu do dvije prosječne godišnje bruto plaće ostvarene u Republici Hrvatskoj u prethodnoj godini, a novčana kazna kojom se pravna osoba prisiljava na izvršenje izriče se rješenjem odgovornoj osobi te pravne osobe u iznosu do deset prosječnih godišnjih bruto plaća ostvarenih u Republici Hrvatskoj u prethodnoj godini. Žalba na rješenje o novčanoj kazni ne odgađa izvršenje rješenja (stavak 2. istog članka Zakona).

Prema odredbi članka 139. stavak 4. ZUP-a, propisano je da se žalba protiv rješenja o izvršenju može uložiti samo na vrijeme, mjesto i način izvršenja te nema odgovodni učinak.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je osporenim rješenjem tuženika pod točkom I. izreke utvrđeno da izvršenik – Grad Dubrovnik nije postupio po rješenju tuženika od 12. ožujka 2014., kojim je naloženo ovršeniku da o vlastitom trošku izvrši premještanje zaštite elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme Hrvatskog Telekom d.d. ugrađeno u raskrižju Ilijina Glavica u Dubrovniku tj. da izgradi novu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu prema tehničkom rješenju HT-a broj: TD-1168/13-TR/R2, u roku od 30 dana. Rješenjem od 12. ožujka 2014., pod točkom 3. izreke tužitelj je upozoren da će u slučaju ukoliko ne izvrši obvezu iz navedenog rješenja u ostavljenom roku, inspektor elektroničkih komunikacija izreći odgovornoj osobi novčanu kaznu u iznosu od 50.000,00 kn te da će u slučaju daljnjeg neizvršenja obveze biti izrečena nova, veća novčana kazna. U postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja kao i u upravnom sporu utvrđeno je da je rješenje kojim se tužitelju naređuje obveza postalo izvršno, te da ga tužitelj u roku koji mu je određen za izvršenje nije izvršio. Imajući u vidu navedeno, Sud osporeno rješenje tuženika a isto tako i presudu prvostupanjskog suda, ne može ocijeniti nezakonitim.

Tužitelj u tužbi, a tako niti žalbi, ne osporava činjenicu da nije predmetna obveza izvršena, a što je utvrđeno i u kontrolnom pregledu obavljenom 25. studenog 2014., od strane inspektora elektroničkih komunikacija, iz kojeg razloga su se ostvarili uvjeti za prisilno izvršenje rješenja izricanjem zapriječene novčane kazne.

U odnosu na prigovor tužitelja kojeg ističe u žalbi, a kojeg je isticao i u tužbi protiv osporenog rješenja tuženika da je tuženik mogao u ovom slučaju jedino podići optužni prijedlog ili je pak inspektor mogao izdati prekršajni nalog već se očitovao prvostupanjski upravni sud u obrazloženju osporene presude koje obrazloženje u cijelosti prihvaća i ovaj Sud. Naime, pravilno isti sud navodi da je odredbom članka 112. stavak 1. točka 21. ZEK-a, propisano da je inspektor elektroničkih komunikacija u obavljanju inspekcijskog nadzora ovlašten predlagati Agenciji podnošenje optužnog prijedloga radi pokretanja prekršajnog postupka pred nadležnim sudom, u skladu s odredbama prekršajnog postupka, međutim, iz iste odredbe proizlazi da ista nije obligatorna, te je na dispoziciji inspektora elektroničkih komunikacija poduzimanje mjera, pa tako između ostalog, i donijeti rješenje sukladno naprijed citiranim odredbama Zakona.

Nadalje, u vezi prigovora tužitelja da je u konkretnom slučaju pogrešno utvrđena odgovorna osoba izvršenika - treba reći da je tužitelj kao gradonačelnik Grada Dubrovnika odgovorna osoba sukladno odredbama Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi (Narodne novine, broj 33/01., 60/01., 129/05., 109/07., 36/09., 125/08., 36/09., 150/11., 144/12.), te isto tako i odredbi Statuta Grada Dubrovnika (koji prileži spisu predmeta), prema kojem gradonačelnik zastupa grad te je nositelj izvršne vlasti, a između ostalog je odgovoran da nadzire rad upravnih odjela i službi u samoupravnom djelokrugu i poslovima državne uprave. Gradonačelnik je odgovoran za ustavnost i zakonitost obavljanja poslova koji su u njegovu djelokrugu i za ustavnost i zakonitost akata upravnih tijela grada.

I naposljetku, ovaj Sud nalazi neosnovanim prigovore tužitelja glede visine izrečene novčane kazne koja je donesena u skladu s odredbom članka 142. ZUP-a.

Imajući u vidu sve naprijed navedeno i utvrđeno, ovaj Sud istaknute prigovore tužitelja nalazi neosnovanim, te osporenim rješenjem tuženika, a niti osporenom presudom prvostupanjskog upravnog suda, nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Stoga je trebalo temeljem odredbe članka 74. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), odlučiti kao u izreci presude.

U Zagrebu 17. svibnja 2017.

Predsjednica vijeća
Ana Berlengi Fellner, v.r.

Za točnost otpis - ovlašten službenik

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primijeno:	28.11.2017. 8:45:54	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/15-01/22	-04	
Uredžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-17-10	split	0

